

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla az Indesit Company Magyarország Kft. (Budapest) I. r. valamint a Reckitt Benckiser Kft. (Budapest) II. r. felpereseknek a Gazdasági Versenyhivatal (Budapest, hivatkozási szám: Vj-129/2005.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2006. évi június hó 28. napján kelt 3.K.30.930/2006/5. számú ítélete ellen a II. r. felperes által 7., az alperes által 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezéseit nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit megváltoztatja és a II. r. felperes keresetét teljes egészében elutasítja, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi a II. r. felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (azaz tizenötezer) forint együttes elsőfokú rész-, és másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - további 10.250 (azaz tízezerkettőszázötven) forint kereseti és 48.000 (azaz negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint az elektromos háztartási berendezéseket gyártó anyacég termékeit forgalmazó I. r. felperes és a vegyi áru nagykereskedelemmel foglalkozó II. r. felperes 2005. április 25. és június 19. között „Ne te mosogass!” szlogennel meghirdetett közös akciót tartott. Az akcióban azok a vásárlók, akik ezen időszakban meghatározott típusú mosogatógépet vásároltak, sorsoláson vettek részt, s egy fogyasztó egy 200.000 forint értékű utazási utalványt nyert. Az akció időtartama alatt 0% THM-mel, 10 havi részletre lehetett megvásárolni a mosogatógépeket. Egy havi törlesztő részlet befizetésével a vásárló hazavihette mosogatógépet; s ahhoz ingyen kapott egy „Calgonit” csomagot (a beszerelés költsége a fogyasztót terhelte, s az nem képezte részét az egy havi részletnek). Az a vásárló, aki egy hónap elteltével úgy döntött, hogy nem kívánja megtartani a mosogatógépet, attól azt, azonban a befizetett egy havi részlet nem került visszatérítésre. Az akcióval összefüggő reklámok megjelenését a több médiakapcsolattal rendelkező II. r. felperes bonyolította oly módon, hogy a saját nevébe kötötte meg a reklámok elkészítéséhez és közzétételéhez szükséges szerződéseket. Az I. r. felperes végezte a kereskedőkkel való kapcsolattartást, illetőleg kötött megállapodást a Magyar Cetelem Bank Rt-vel. Az akció lebonyolításában három vállalkozói kör vett részt: I. és II. r. felperesek, a több mint 160 értékesítési hely, illetve a fogyasztói kölcsönt nyújtó vállalkozások. Az akció célja a magyar háztartások I. r. felperes által forgalmazott mosogatógépekkel való ellátottságának növelése, illetőleg a II. r. felperes részéről értékesített gépi mosogatószer felhasználati gyakoriságának emelése volt.

Az alperes annak vizsgálatára indított versenyfelügyeleti eljárást, hogy a felperesek a „Ne te mosogass!” akció reklámozásával összefüggésben megsértették-e a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) III. fejezetének rendelkezéseit.

A vizsgálat eredményeként az alperes a 2005. december 20. napján kelt Vj-129/2005/31. számú határozatában megállapította, hogy a felperesek a „Ne te mosogass!” akcióval kapcsolatos reklámkampányban a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartást tanúsítottak, amikor a reklámok arról adtak tájékoztatást, hogy a fogyasztók kockázat nélkül kipróbálhatnak egy „Indesit” mosogatógépet egy hónapon át. A jogsértés miatt az I. r. felperest 3 millió forint, a II. r. felperest 4 millió forint bírság megfizetésére kötelezte. A határozat indokolása szerint a versenyjog által nem tiltott az akciók megtartása és az ezekről való tájékoztatás, azonban versenyjogellenes, ha ahhoz a fogyasztói döntések tisztességtelen befolyásolására alkalmas elemek társulnak. A vizsgált reklámok üzenete - figyelemmel a Tpv. 9.§-ában foglaltakra - egyértelmű volt a fogyasztó számára: arról tájékoztatták, hogy ingyen, minden ellenszolgáltatás és elkötelezettség nélkül birtokolhat és használhat egy mosogatógépet, az egy hónap elteltével pedig 10 havi részletre, 0% THM-mel megvásárolhatja a készüléket, illetőleg ha a termék nem tetszik, akkor azt visszaadhatja, s mindezt oly módon, hogy semmit sem kockáztat, a visszaadás rá sem anyagi, sem más terhet (közvetlenül vagy közvetve) nem ró. Ezzel ellentétben ahhoz, hogy a fogyasztó egy hónapig kipróbálhassa a mosogatógépet, szerződést kellett kötnie, amelynek értelmében egy havi törlesztő részlet befizetésével vihette haza a mosogatógépet (és az ahhoz kapott egy „Calgonit” csomagot), és ha egy hónap elteltével úgy döntött, hogy nem kívánja megtartani a mosogatógépet, akkor a kereskedések visszavették ugyan a gépet, azonban a befizetett egyhavi részlet nem került számára visszafizetésre. Mindezek alapján a versenytanács megállapította, hogy alkalmas volt a fogyasztók megtévesztésére a nyomtatott sajtóban; a televíziós reklámokban, és a szórólapokon megjelentett módon a fogyasztóknak adott azon tájékoztatás, amely szerint kockázat nélkül kipróbálhatnak egy mosogatógépet egy hónapon át, mivel erre a vásárlóknak egy havi törlesztő részlet ellenében volt lehetőségük, ugyanakkor ezen összeget kockáztatták. Ezzel összefüggésben az alperes a felperesek felelősségét egyaránt megállapította, figyelemmel arra, hogy az akció, illetőleg az ehhez kapcsolódó reklámkampány mindkét vállalkozás érdekét szolgálta, amelyet egyértelműen tükröz az, hogy a reklámok elkészítésében a két vállalkozás szorosan együttműködött, illetőleg mindkét felperes termékei megjelenítődtek. Az alperes hangsúlyozta, hogy a két vállalkozás felelősségét egyértelműen alátámasztja a gazdasági reklámtevékenységről szóló 1997. évi LVIII. törvény (a továbbiakban: Grtv.) 14.§-ának (3) bekezdése, valamint a Grtv. 2.§-ának p) pontja, amely rendelkezések alapján a felperesek egyaránt reklámozónak tekintendők. A bírság kiszabása körében mérlegelte a jogsértés több hetet átfogó időtartamát, a tájékoztatással elért fogyasztói kör jelentős nagyságát, a reklámok megjelentetésével kapcsolatban felmerült költségeket, a reklámok versenyre gyakorolt hatását, amelyek eredményeként a felperesek felelősségét azonos mértékűnek ítélte. A versenytanács a II. r. felperes vonatkozásában súlyosító körülményként értékelte, hogy az elmúlt években több esetben került sor a vállalkozás marasztalására azért, mert a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartást tanúsított, ezért vele szemben magasabb összegű bírságot állapított meg.

Az I. r. felperes keresetében annak megállapításával, hogy jogsértést nem követett el az alperesi határozat hatályon kívül helyezését kérte. Hangsúlyozta, hogy az akció népszerűsítésére szolgáló reklámkampány szervezője és annak lebonyolítója teljes egészében, önállóan a II. r. felperes volt, ezért az ő felelőssége kizárt. A 30 napos kipróbálási időszakban

a szolgáltatás és ellenszolgáltatás arányossága megvalósult az egy havi részlet kifizetésével, ami megfelelt a szlogenben foglaltaknak, hiszen a próba kockázat nélküli volt és nem feltételezte önmagában a vásárlási szándékot, vagy kötelezettséget, illetve a fogyasztóra történő ráhatást. Álláspontja szerint a fogyasztók számára semmilyen körülmény nem utalhatott arra, hogy a terméket ingyenesen használhatják, hiszen ez minden ésszerűségi követelménnyel ellentétes lenne. Utalt arra, hogy a reklámokból minden alkalommal kiderült, hogy további részletes információk milyen módon ismerhetők meg teljeskörűen. A bírságot eltúlzottnak tartotta, mivel a promóció meglehetősen rövid ideig tartott és az nem volt alkalmas arra, hogy az érintett piacokra jelentős hatást gyakoroljon avagy fogyasztói érdeksérelmet okozzon.

A II. r. felperes elsődlegesen a jogsértés hiányában a versenyfelügyeletei eljárás megszüntetését kérte, míg másodlagos kérelme a bírság mellőzésére, avagy mérséklésére irányult, a jogsértés csekély súlyára és az ismétlődő magatartás hiányára tekintettel. Hangsúlyozta, hogy az akcióban a fogyasztóknak adott „Calgonit” csomag ingyenes volt, így a kockázat nélküli kifejezés e vonatkozásban semmiképpen nem lehetett megtévesztő. Az átlagfogyasztó, aki tisztában van a mindennapi üzleti élettel és azokkal a feltételekkel, amelyek mellett általában termékeket vásárolhat, illetve szolgáltatásokat vehet igénybe, ésszerűen nem értelmezhetette úgy „a kockázat nélkül” kifejezést, hogy a mosogatógépek egy havi használata ingyenes lenne. A vásárlók a tájékoztatások alapján pontosan tudatában voltak annak a ténynek, hogy a mosogatógépek egy havi használata nem ingyenes, a használati díj megfizetését követően azonban egy hónap után mindenféle indokolás és egyéb kötelezettség nélkül visszavihetik a terméket. A „kockázat nélküli” nem jelenti az ingyenességet, ezért ezeket lényegében összekeverte a versenytanács a döntésében. A promócióban betöltött szerepével összefüggésben kiemelte, hogy támogatta az I. r. felperest azzal, hogy rendelkezésére bocsátott ingyenes „Calgonit” kezdőcsomagokat, annak érdekében, hogy ösztönözze a mosogatógépek vásárlását, illetőleg biztosította az I. r. felperes számára a marketing és a médiavásárlások terén szerzett - széleskörű tapasztalatát. A saját érdekei korántsem voltak egyenértékűek az I. r. felperesével a promócióban és az ahhoz kötődő tájékoztatásokban sem, így ellentmondásos felelősségük azonos mértékben való megállapítása. Állítása szerint nem követett el ismétlődően jogsértést, ugyanis a határozatban megjelölt versenyfelügyeleti eljárások tárgya teljesen más volt mint a jelen ügyben, így az súlyosító körülményként nem volt értékelhető.

Az alperes a határozatában foglaltak fenntartása mellett a felperesi keresetek elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339.§-ának (1) bekezdése alapján az alperes határozatát akként változtatta meg, hogy a II. r. felperes terhére kiszabott bírságot 3 millió forintra mérsékelte, a versenyhatóság döntésének egyéb rendelkezéseit nem érintve. Ezt meghaladóan az I. és a II. r. felperesek keresetét elutasította. Az elsőfokú bíróság a jogsértések vonatkozásában kifejtett versenyhatósági okfejtést, valamint a Tpv. 9.§-ának alkalmazásával a „kockázat nélkül” kifejezés értelmezésével kapcsolatos álláspontot elfogadta. A szavak hétköznapi értelmét figyelembe véve a kifejezés egyértelműen azt jelentette, hogy a fogyasztó sem jogi, sem bármiféle anyagi, pénzügyi teher viselését nem kockáztatja, azaz a „kockázat nélkül” kifejezés a fogyasztók számára ingyenességet jelent(het)ett. Ezt az értelmezést támasztja alá az a körülmény, hogy a vásárlók megszokhatták, hogy a hasonló jellegű akcióknál a kipróbálás után a terméket úgy lehet visszaadni, hogy semmilyen fizetési kötelezettség nem keletkezik. A fogyasztók alappal vélelmezheték, hogy ezen esetben is hasonló akcióról van szó. Utalt arra,

hogy egy reklámkampány esetén minden egyes reklámnak meg kell felelnie a vonatkozó jogszabályoknak, azok egyike sem tévesztheti meg a fogyasztót. Nem szükségszerű, hogy a vevő minden egyes tájékoztatással találkozik a kampány során és így azokat összevetheti, együttesen értelmezheti.

„A jogkövetkezmény vonatkozásában a bíróság úgy ítélte meg, hogy a II. r. felperes esetében - figyelembe véve a II. r. felperes által forgalmazott termékek értékét, szerepét és arányát az akcióban - az ő magatartásának a súlya a jogsértés vonatkozásában nem tekinthető nagyobbak az I. r. felperesnél. A bíróság csökkentésénél figyelembe vette azt a körülményt is, hogy e körben alperes hivatkozott ugyan korábbi, II. r. felperes által elkövetett jogsértésekre, azonban azt, hogy ezek milyen tényállás alapján, konkrétan milyen döntéseket eredményeztek, nem részletezte. Ennek hiányában pedig nem volt megállapítható, hogy a hivatkozott jogsértések megalapozhatják-e az ismétlődő jogsértésre alapított magasabb összegű bírság kiszabását.”

Az I. r. felperes fellebbezést és ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A II. r. felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával kereseti kérelmének teljesítését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet jogszabálysértő, ugyanis a bíróság által tett megállapítások alapján levonandó helyes következtetés az lett volna, hogy a promócióban a „Calgonitnak” és így közreműködésének a jelentősége igen csekély, elhanyagolható a fogyasztók döntése szempontjából. Ez alapján vele szemben a bírság kiszabását mellőzni kellett volna, avagy legalábbis jelentősen mérsékelni annak összegét. Utalt arra, hogy kizárólag a saját termékének a promócióban való jogszerű reklámozásáért és a fogyasztók azzal kapcsolatos tájékoztatásáért viselhet felelősséget, amellyel összefüggésben megismételte a keresetében foglalt jogi okfejtést. Ezen túlmenően az alperes fellebbezésének elutasítását kérte.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte a II. r. felperes keresetének teljeskörű elutasítása mellett. Hivatkozott arra, hogy a Tpv. 78.§-ának (1) és (2) bekezdésében foglaltak szerint a mérlegelés szempontjainak rögzítése mellett megfelelően határozta meg a felperesek terhére a szankciót és annak nagyságát. Az elsőfokú bíróság által a II. r. felperes esetében figyelembe vett bírságcsökkentő tényezőket a döntésében megjelölte és értékelte, így azok jogszerűen nem alapozhatják meg az 1 millió forint összegű mérséklést. A bíróság nagyságával kapcsolatban hangsúlyozta, hogy az nemcsak a II. r. felperessel szemben kiszabható bírság törvényi maximumának a töredéke, de a jogsértő reklámok megjelentetésével összefüggésben felmerült költségeknek is csak igen kis részét teszi ki.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a Pp. 256/A.§-ának (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Az II. r. felperes fellebbezése nem alapos, az alperes fellebbezése alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése értelmében a II. r. felperes és az alperes fellebbezésének keretei között eljárva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatokból okszerű; következtetésre jutott a Tpv. 8. §-ának (1) bekezdés c) pontjába ütköző jogsértés megállapítása tekintetében, azonban nem értett egyet a II. r. felperes vonatkozásában a bírságcsökkentéssel kapcsolatos elsőfokú ítéleti okfejtéssel.

A Tpv. 8. §-ának (1) bekezdése szerint tilos a gazdasági versenyben a fogyasztókat megtéveszteni. A 8.§ (2) bekezdésének c) pontja értelmében a fogyasztók megtévesztésének

minősül különösen az áru értékesítésével, forgalmazásával összefüggő, a fogyasztó döntését befolyásoló körülményekről - így különösen a forgalmazási módról, a fizetési feltételekről, a kapcsolódó ajándékokról, az engedményekről, a nyerési esélyről - megtevésztésre alkalmas tájékoztatást adnak. A Tpv. idézett rendelkezései azt a kötelezettséget róják a felperesekre, hogy szolgáltatásuk ismertetése során pontos, egyértelmű tájékoztatást adva hassenak közre a fogyasztói szándék kialakításában. A valós adatokat tartalmazó és előnyös tulajdonságot kiemelő tájékoztatás is lehet félrevezető, ha elhallgat olyan adatot; amely a közölt lehetőségek értelmezéséhez elengedhetetlenül szükséges. Ilyen adatnak kell tekinteni azt a meghatározó körülményt, hogy amennyiben a kipróbálási időszak végén a fogyasztó mégsem kívánja megvenni a mosogatógépet, az előre befizetett egy havi törlesztő részletet és az őt terhelő beszerelési költségeket elveszti: azaz ezen összeget a döntésétől függően mindenképpen kockáztatja. A felperesek a fogyasztók által ismert ingyenes kipróbálási lehetőségektől eltérő módozatban kínálták a mosogatógépet, amelynek következtében az akcióra vonatkozó tájékoztatás félreérthető volt. A felperesek közösen vettek részt az akcióban, így az alperesi határozat 57. pontjában foglalt tényezők és körülmények megalapozták együttes felelőségüket a „Ne te mosogass!” akcióval összefüggésben. Nem mentesíti a felpereseket az a körülmény, hogy amennyiben a fogyasztók a rendelkezésre álló és a felperesek részéről biztosított valamennyi tájékoztatási lehetőséget igénybe veszik, és ezek alapján együttesen értelmezik az akciós felhívást, valamint a már megkötött szerződéseket, egyértelmű képet kaphattak volna az akcióról.

A felpereseknek kellő gondossággal kell eljárnia akkor, amikor szolgáltatásaikról, az akciós lehetőségek igénybevételéről nyújtanak tájékoztatást, és ennek során nem hagyható figyelmen kívül „a kockázat nélküli” kifejezés értelmezésének a magyar nyelv szerint általánosan elfogadott jelentése. Az alperes a versenyjogilag releváns fogyasztói döntés meghozatala tekintetében együttesen vizsgálta az akcióval kapcsolatos, a vásárlók tájékoztatására szolgáló valamennyi módozatot. Ezek együttes értékelése alapján helyesen állapította meg, hogy az akcióval kapcsolatos felperesi tájékoztatások összességében alkalmasak voltak a fogyasztók döntési szabadságának korlátozására, azaz a Tpv. 8.§-ának (2) bekezdés c) pontjában foglaltak megsértése mindkét felperes vonatkozásában fennáll.

Az eljáró versenytanács a Tpv. 78.§-ának (1) bekezdése alapján bírságot szabhat ki azzal szemben, aki a Tpv. rendelkezéseit megsérti. A bírság összege legfeljebb a vállalkozás előző üzleti évben elért nettó árbevételének 10%-a lehet. A (2) bekezdés szerint a bírság összegét az eset összes körülményeire - így különösen a jogsérelem súlyára, a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértéssel elért előnyre, a jogsértő felek piaci helyzetére, a magatartás felróhatóságára, az eljárás segítő együttműködő magatartására, a törvénybe ütköző magatartás ismételt tanúsítására - tekintettel kell meghatározni. A jogsérelem súlyát különösen a gazdasági verseny veszélyeztetettségének foka, a fogyasztói érdekek sérelmének köre, kiterjedtsége alapozhatja meg. Ezen jogszabályi előírások alkalmazása mellett a határozat 72. pontjában sorolta az alperes mindazokat a tényezőket, amelyeket mérlegelt a szankció meghatározása során a felperesi jogsértéssel összefüggésben.

A mérlegelési jogkörben hozott döntés akkor jogszerű, ha a hatóság a tényállást kellően feltárta, a vonatkozó eljárási szabályokat betartotta, a bizonyítékokat okszerűen mérlegelte és a határozat indokolásából a mérlegelés szempontjai, annak jogszerűsége is megállapítható.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja az, hogy az alperes a szankció alkalmazása és meghatározása során anyagi jogi és eljárásjogi jogsértést nem követett el. Az elsőfokú bíróság ítéleti okfejtése, továbbá a II. r. felperes fellebbezésében megismételtek nem

alapozzák meg a határozatban vele szemben kiszabott bírság mértékének csökkentését. Az alperesi határozat egyértelműen rögzítette, hogy a versenytanács a két eljárás alá vont versenyjogi felelősségét azonos mértékűnek ítélte; továbbá, hogy a II. r. felperes vonatkozásában a Tpv. III. fejezetébe ütköző magatartás miatt már több marasztaló döntést hozott, amelyek felsorolását a határozat 2. pontja tartalmazta. Az elsőfokú bíróság ennek elfogadása mellett indokolásában csak arra utalt, hogy a II. r. felperes magatartásának súlya nem tekinthető nagyobbak az I. r. felperesénél, míg a súlyosító körülményként értékelt korábbi versenyhatósági határozatok vonatkozásában azt hiányolta, hogy azok tényállását és tényleges eredményét nem részletezte az alperes. Az elsőfokú bíróságnak ebből levont következtetései tévesek, és nem alapozzák meg a II. r. felperessel szemben kiszabott bírság csökkentését. E körben a másodfokú bíróság egyetértett az alperes azon érvelésével, hogy a „törvénybe ütköző magatartás ismételt tanúsítása” kitétel szűkítő értelmezését jelentené az, ha csak a teljesen azonos tényállás megvalósulása esetén lehetne a korábbi marasztalást figyelembe venni (mint ahogy a felperes érvelt). Az alperes által határozatában megjelölt korábbi határozatok alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a fogyasztói döntések tisztességtelen befolyásolása miatti jogsértés (Tpv. 8.§) okán szankcionálta az alperes: Vj-91/2000. (1 millió forint); Vj-71/2002. (2 millió forint); Vj-91/2002. (1 millió forint); Vj-79/2002. (az eljárás szüneteltetését követően megszüntetés miatt a bírság kiszabására nem került sor). A felróhatóság körében megalapozottan értékelt a felperes terhére a korábbi marasztalásokat az alperes, hiszen ezek alapján a II. r. felperesnek tudnia kellett, hogy milyen követelmények teljesülését kívánja meg a jogalkotó. Mindezeket meghaladóan a II. r. felperes a bírság eltűzött voltára hivatkozott ugyan, de semmivel sem bizonyította állításainak megalapozottságát. A bírságfizetés körében nem jelölte meg, hogy a jogsértés megállapítása esetén milyen szankciót, avagy milyen mértékű bírságot tartana elfogadhatónak. A II. r. felperes fellebbezésében nem bizonyított sem a jogsértés, sem a szankció mértékével összefüggően olyan további körülményt, amely az alperesi mérlegelés jogszerűségét cáfolná, avagy annak jogsértő voltát igazolná. Mindezek miatt a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az alperes a jogkövetkezmény alkalmazása során nem követett el jogsértést, a II. r. felperessel szemben megállapított bírság összege a jogsértéssel arányban álló, amelynek teljeskörű indokát adta határozatában. Ebből következően tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a versenyhatóság döntését a felperesi jogsértés megállapítása ellenére megváltoztatta és a II. r. felperes vonatkozásában mérsékelte a bírság összegét.

Mindezek folytán a másodfokú bíróság az alperes fellebbezésének helyt adva a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett (az I. r. felperesre vonatkozó) rendelkezéseit nem érintve, fellebbezett (a II. r. felperesre vonatkozó) rendelkezéseit megváltoztatva a II. r. felperes keresetét teljes egészében elutasította, egyebekben helybenhagyta.

A peresztes II. r. felperes a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes együttes elsőfokú rész-, és másodfokú perköltségét. A sikertelenül fellebbező II. r. felperes a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése értelmében köteles viselni a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt saját, valamint a sikerrel fellebbező alperest terhelő fellebbezési illetéket.

Budapesten, 2007. évi május hó 23.napján